

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον, και πέμπτον αριθμοῦμεν χρόνον
 κ' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶγων.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσια κ' ἑννεήκοντα κ' ὀκτώ,
 τὸν Ἐτῆ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολλὰ,
 Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κατ' ὀφρὰ γὰρ εἰς αὐτὸν μόνον.

Γιὰ τὰ τένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἐστὶ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
 ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
 πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κ' ὅποιος ἀπ' ἑῶν θέλει
 δὲν θὰ πληρώῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαῦου τριάντα,
 τιποτένια συμβάνατα.

Ποῦθνος ἐξακόσια κ' εἰκοσιοκτὼ,
 Τούρκικο λεφτοῦσι φεύγει σπιδακτό.

Ἡ Κουτσούλμαν.

Ποίημα Προβλεγγίου μὲ λαχτάρα γιὰ Πατριδα.
 ἀγγελάδην ὅπου Ζαπτιείου τὴν μεγάλην ἐπαριδα,
 ἡ ὁ «Ρωμῆος» τὸ βάσει πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην του δελίδα.)

Ρίχνουν μάτια βλοσυρὰ
 σ' τὴν πολυπαρὴ τὴ γῆ,
 ὅπου μόλις ἔχει ῥαγὴ
 μὲ καὶ στήθην ματωμένον
 ἀπ' τοῦ Τούρκου τὴν ὀργή.

Ἄχ! τί πόθος, νοσταλγία
 γιὰ τὸ χῶμα ποδ' βασιτῶν
 τῶν προγόνων τὰ ὀστά,
 ὅπου ῥίχνῃ ἡ Ἐκκλησία
 τὰ θεμέλια τὰ σπῆτα.

Χωρισμέν' ἀπὸ τὴ μάννα!

Ἄκαλ' ἡ ἀκοὴν ἀπ' ἀντικρὺ
 ν' ἀντηχῇ γλυκεῖα, φαιδρὴ
 τὴν ἐλευθερὴν καμπάνα! —
 ὦ! τί μοῖρα θλιβερὴ!

Μὰ τὸ πυρὶν των δάκρυ
 φλόγα γίνετ' ὕψηλῃ,
 κ' ἀγκαλιάζει, πυρπολεῖ

τὸ χωριὸ ἀπ' ἀκρὴ σ', ἀκρὴ
 σὰν θριάμβου ἀνατολή.

Κάψε, φλόγισε τοὺς ἀγέρα
 τὰ ἐλεύθερα φτερά,
 δέντρα, λούλουδα, νερά,
 γιὰ νὰ τὰβ' ἡ μαυρὴ μέρα
 διαστάκη καὶ νεκρά.

Κάψε, φλόγισε πάλιν,
 ὡς στὰ μνήματα τὴ γῆ,
 ποὺ σὲ γαλήνη σιγῇ
 τάγια λείψανα φυλάγει
 τῶν γονιῶν των μὲ στοργή.

Τρίξε τρεῖς, φλόγα αἰώνια,
 βόγγε, τρώγε μ' ἀπονεί!
 μὴν ἀφῆσθς μιὰ γωνιά
 νὰ τὴν παρ' ἡ καταχθόνα
 τῆς δουλείας σκοτεινιά.

Εἶδαν τὴν τελευταία
 σπιθα νὰ φεγγόβολῃ,

και να γράψ' ένα ψάδι...
να να βρούν παρὰ νέα
εγκινούν σιωπηλά.

Ὁ ἅγια προσεία,
λιτανεία βλαστη...
ὅπου βραίνει και πάλι
χύν' ἡ πλάσις τὴν ἄλκα,
ἐλ' ἡ χώρα 'χει παρτή.

Ἀπ' τοὺς λόγγους, ἀπ' τὰ ὄρη,
ποὺ φιλοῦν οἱ οὐρανοί,
πόσοι γίγαντες τρανὰ
ἐσπροβάλλουν λαμπροφάροι
μ' εὐλογία σιγαλή.

Μὲς στὸν κάμπο γίγας στέκει
μ' ἀστρογοίτονη κορφή
και μὲ θεϊκή μορφή...
στέφανο χρυσὸ τοῦ πλέκει
λάμπης γύρω του κρυφή.

Κι' ἀγναντεύει και κυττάζει
μὲ πηρήφανη ματιά
τὴν πηρήφανη φωτιά,
κι' ἀπ' τὸ βλάφaro του στᾶζει
φαντερὴ σταλαματιά.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένas νέτας σκέτος.

*.— Ὅλος κόρωνα και χάρις
σ' ἱκαν ταῦρο καβαλάρης
μέσ' ἀπὸ τὴν Κούβα φθάνω ἑνὸς κλεινὰς κοπροστεφάνους
και ξεχνῶ τοὺς πολέμουτας Ἰσπανούς, κ' Ἀμερικάνους.

Τοὺς βαρέθηκα και τοὺτους... παρικοκανοῦν αἶρα
μὲ τὸν Σάμψων, μὲ τὸν Συλῶ, τὸν Καμάρα, τὸν Θερίβα.
Πότα πότε μὲ τορπίλας γίνεται πυρὸς θυσία
κάποιο ροδιὰρ βαπόρι,
και κοιλιάδες βρόντοι κ' ὄρη,
κ' εἶναι θάλαμα φρικώδες, φόνος κ' αἰματοχυσία.

Μπαρ και μπούμ τὸ ξαντιάγο, Πορτορίκο και Μαντάντζα,
πέρτουν μπάλαις ἀν' ἐβίθη,
δὲν μ' ἀρίσουν δὲν μ' ἀρίσουν τοῦ πολέμου τὰ ρωμάντζα
σὰν σκοτώνονται σ' ἀλήθεια.

Ἐβαρέθηκα καὶ βλέπω τῶν ἀρκῶν τὸ μακαλιό,
δὲν ἐγκρίνω τοὺς πολέμους μὲ τὸν τρόπο τὸν καλῶ.
Μὲ τρομάζουν ξαντιάγα, μὲ τρομάζουν Πορτορίκα,
και τὸ σίδερο κ' ἡ λάμψις τῆς ροκαίας τῆς πυρίνης,
και γὰρ τοῦτο τοῦ πολέμου τὴν ἀδρανίαν ἀφήκα,
κ' ἦλθα πάλιν ἰδῶ πέρα μὲς ὅττιν δρᾶσι τῆς εἰρήνης.

Κόσμος θειῶν κ' ἀνθρώπων
και ὁρᾶται καὶ ἔσται,
μαρτυρῶν και θένων,
ζωντανὸς ἀλογόρῃ σὰν
εἰς τοὺς ἀκατοῦν.

Κι' ἡ μαρτυρὴ ἐκείνη,
σκοπιμένη ἀπὸ τὴν ἀσκή,
ἐννοεῖται μὲς ἀσπρητῇ
να εὐφραίνων τὴν οὐσία
στὴν καρδιά τῆς χαρῆς.

Μὲς στὴν ὁλόγα, ποὺ δοᾶζει
τὸ χωριὸ τὸ ταπεινὸ,
νέο κόσμο φωτεινὸ
να γέννηται αὐτὴ κυττάζει
εἰς αἰῶνα μακρυνό.

Δοᾶ στὸ χωριὸ, ποὺ γύνει
στὰ σκοτάδια τὰ βαρεὰ
φλογερὴ παρηγορία,
κ' ὀλοκαύτωμα ἔχει γίνει
γὰρ τὴν θεία λευτεριά.

ΑΡΙΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΑΕΙΤΟΣ.

Χαίρε, χῶμα θείας γῆς,
τοῦτα τῆς Συναλλαγῆς,
Πάνι κάματα γαλοῖα
και Πανσανιὶν ἀσκήρι,
κ' ὁ λαὸς κ' ἡ Βασιλεία
θὰ πηγαίνουν χιρὶ χερὶ.

Τίτομα λίνε, τίτομα γράφουν, δρᾶσι, κινῶσι και φοῦρι,
μεταρρύθμισις σπουδαία, κ' ὅλα τὰ καλὰ καινούρια.

Καθεὶς Ρωμῶν καμπύλη πο
ἔνοικε τὸ λαλὸν στόμα,
κ' ἦδιν Κουβίρνα θέλει
κ' ἀποτάσσεται τὸ κάμα.

Τώρα ναί, κ' ἰγὼ πιστεύω πὺς δὲ μῆδον ὅλοι μαῦρο
σ' ὅποιον κάματα διέλθω...
βάρδα μ' ἔμπρος, βρὶ Περικλίτο, παραμέρισις στὸν ταῦρο
μήπως και σὶ κουτουλίσω.

Μοῦ τὸν 'χάρισα στὴν Κούβα μὲ Ἀδὼν, μὲ Μουσταῖας,
και τὸν εἶρω ἑτοῦς κηρήσι
και ὅτ' ὀδία τῆς Ἀθήνας
μήπως πᾶσαν ἄλγη ῥάττα.

Κάτω κ' ἡ Συναλλαγή,
προαιώνιος πλῆγη.
Ἀναστάσιος ἡμίρα,
δρῶ Σάμψων και Θερίβα.